

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЗАПОРІЗЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Міжнародна науково-практична конференція

**ПРАВО І ДЕРЖАВА:
ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ
ТА ВЗАЄМОДІЇ
У ХХІ СТ.**

26–27 січня 2018 року
м. Запоріжжя

УДК 340«20»(063)
П 68

Організаційний комітет конференції

Голова організаційного комітету:

Коломосць Т.О. – доктор юридичних наук, професор

Члени організаційного комітету:

Болокан І.В. – доктор юридичних наук, доцент

Верлос Н.В. – кандидат юридичних наук, доцент

Колпаков В.К. – доктор юридичних наук, професор

Лютіков П.С. – доктор юридичних наук, доцент

Макаренков О.Л. – кандидат юридичних наук, доцент

Сквірський І.О. – доктор юридичних наук, доцент

Шарая А.А. – кандидат юридичних наук, доцент

П 68 **Право і держава: проблеми розвитку та взаємодії у XXI ст.:** тези доповідей міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 26–27 січня 2018 року / За заг. ред. Т.О. Коломосць. – Запоріжжя : ЗНУ, 2018. – 116 с.

ISBN 978-966-916-464-3

У збірнику представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на міжнародну науково-практичну конференцію «Право і держава: проблеми розвитку та взаємодії у XXI ст.», яка відбулася на базі юридичного факультету Запорізького національного університету 26–27 січня 2018 року.

УДК 340«20»(063)

ISBN 978-966-916-464-3

© Запорізький національний університет, 2018

ЗМІСТ

**СЕКЦІЯ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА;
ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕнь**

Роль кодифікації в процесі удосконалення системи законодавства України

Гетьман Є.А. 6

Бунт як державний злочин на українських землях за доби Київської Русі

Козлянюк В.К. 9

Юридичні символи в контексті соціологічної школи права

Мішегліна В.М. 11

Внутрішнє переміщення осіб за ознакою негативних наслідків збройного конфлікту

Наливайко Л.Р., Романов М.Ю. 14

**СЕКЦІЯ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО;
МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО**

Поняття та цілі правової політики держави у сфері захисту прав і свобод людини

Колінько Р.С. 18

Характерні особливості моделей

місцевого самоврядування: порівняльно-правовий аналіз

Равлюк Г.В. 20

Конституційні підстави можливого обмеження права особи на охорону здоров'я

Швець Ю.Ю. 25

**СЕКЦІЯ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС;
СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО**

Щодо питання проникнення до приміщення під час виконання рішення про виселення боржника

Бондар І.В. 28

Регулювання правового захисту інформаційних прав особи

Гуйван О.П. 30

Аналіз сучасного сімейного законодавства щодо аліментів на утримання неповнолітньої дитини

Данильченко О.В. 34

Способи захисту прав сторін договору про розміщення реклами

Деледівка С.Г. 37

Література:

1. Про права дитини: Міжнародна конвенція від 20.11.1989р. редакція зі змінами, схваленими резолюцією 50/155 Генеральної Асамблеї ООН від 21 грудня 1995 року // http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_021.
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення захисту права дитини на належне утримання шляхом вдосконалення порядку стягнення аліментів: Закон України // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 25, ст. 291.
3. Сімейний кодекс України // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2002, № 21-22, ст. 135.
4. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів: Закон України// Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 48, ст. 436.

СПОСОБИ ЗАХИСТУ ПРАВ СТОРІН ДОГОВОРУ ПРО РОЗМІЩЕННЯ РЕКЛАМИ

Деледивка С.Г.

*аспірант кафедри цивільного права і процесу
Національна академія внутрішніх справ України*

Однією із визначальних категорій цивільного права є право на захист, оскільки без наявності такої правомочності втрачається сенс існування самого права. Визначення захисту цивільних прав багатьма представниками науки здійснюється через способи такого захисту, що обумовлює значущість способів захисту прав в теоретичній і практичній площині. В науці цивільного права захист цивільних прав та способи захисту прав розглядалися в роботах таких вчених як О. В. Дзера, І. О. Дзера, О. О. Кот, Н. С. Кузнецова, І. В. Спасибо-Фатєєва, М. О. Стефанчук, Є. О. Харитонов, А. Г. Ярема та інших.

О. Кот зазначає, що доктрина цивільного права, а особливо правозастосовча практика не виключають поділ способів захисту на загальні та спеціальні. Більше того, в окремих випадках наголошується на пріоритетному значенні спеціальних способів захисту для відновлення тих чи інших суб'єктивних прав. Поділ способів захисту на загальні та спеціальні може бути здійснений на основі характеру (виду) суб'єктивного права, що потребує захисту [1, с. 99].

І. О. Дзерав аспекті співвідношення загальних та спеціальних способів захисту, а також їх можливої конкуренції наводить класифікацію способів захисту, поділяючи їх на речово-правові та зобов'язально правові.

Основні речово-правові засоби захисту: 1) віндикаційний позов; 2) негаторний позов. Допоміжні речово-правові засоби захисту: 1) позов про визнання права; 2) позов про виключення майна з опису; 3) позов про захист прав співвласника у разі виділу, поділу та продажу спільного майна. Зобов'язально-правові засо-

би: 1) способи захисту в договірних відносинах (відшкодування збитків, заповідя, не належним виконанням або невиконанням договору, повернення речей, наданих в користування за договірних зобов'язаннях; 3) повернення безпідставно отриманого або збереженого майна. Спеціальні зобов'язально-правові засоби:

- 1) позови про визнання правочину недійсним; 2) способи захисту права померлих або безвісно відсутніх осіб; 3) способи захисту від неправомірних або правомірних дій публічної адміністрації [2, с. 126].

Також за позицією І. О. Дзери, розмежування речово-правових та зобов'язально-правових засобів захисту права власності становить не лише теоретичний інтерес, а і має суто практичне значення, адже цивільне право України не визнає так званої конкуренції позовів і вимагає застосування засобів захисту цивільних прав, адекватних правовій природі виниклих правовідносин. Проте в судовій практиці ця проблема виникає так чи інакше. Однак в цивільно-правовій науці допоки що не існує однозначних думок щодо переліку конкретних засобів захисту права власності, які мають входити до тієї чи іншої класифікаційної групи.

Г. Харченко, досліджуючи проблеми захисту речових прав зазначає, що специфіка застосування речово-правових способів захисту і їх відмінність від інших способів захисту полягає в тому, що вони застосовуються носієм речового права до будь-якої особи; вимоги мають бути пов'язаними саме з майном; застосування таких способів можливе, якщо відповідне майно ще існує фізично; їх визначення виключно законом, а не договором; наявність права слідкування – нерозривна пов'язаність із самим речовим правом [3, ст. 51].

Отже, для застосування речово-правових засобів захисту прав управомочена особа, перш за все, повинна мати такі речові права на відповідний об'єкт, а самі вимоги мають бути пов'язаними з майном.

Предметом договору про розміщення реклами є вчинення виконавцем (розповсюджувачем реклами) для замовника (рекламодавця) дій (послуг) щодо розміщення рекламного продукту останнього, а сам договір є особливим видом зобов'язань з надання послуг. З точки зору видових особливостей договору про розміщення реклами та характеристик його предмету, замовник розміщення реклами (рекламодавець) не набуває речових прав на рекламоносій на відміну від розповсюджувача реклами, який є суб'єктом відповідного речового права на таке майно [4, с. 75].

Все вищезазначене є достатньою підставою для висновку, що рекламодавець позбавлений засобів абсолютного (речового) захисту як у відносинах з розповсюджувачем реклами, так із будь-якими третіми особами, а також свідчить про неможливість застосування сторонами договору про розміщення реклами у двосторонніх взаємних відносинах речово-правових способів захисту прав.

Такі речово-правові засоби захисту можуть бути характерними для розповсюджувача реклами, як титульного володільця місцем розміщення реклами, але виключно у взаємовідносинах з третіми особами.

Цивільний кодекс України [5], як і інші акти законодавства не надають легального визначення способу захисту прав. Ч. 2 ст. 16 ЦК України тільки встановлює відкритий перелік таких способів, зазначаючи, що способами захисту цивільних прав та інтересів можуть бути: 1) визнання права; 2) визнання правочину недійсним; 3) припинення дії, яка порушує право; 4) відновлення становища, яке існувало до порушення; 5) примусове виконання обов'язку в натурі; 6) зміна правовідношення; 7) припинення правовідношення; 8) відшкодування моральної (немайнової) шкоди; 9) відшкодування моральної (немайнової) шкоди; 10) визнання незаконними рішення, дій чи бездіяльності органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб. Суд може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом.

3) припинення дії, яка порушує право; 4) відновлення становища, яке існувало до порушення; 5) примусове виконання обов'язку в натурі; 6) зміна правовідношення; 7) припинення правовідношення; 8) відшкодування моральної (немайнової) шкоди; 9) відшкодування моральної (немайнової) шкоди; 10) визнання незаконними рішення, дій чи бездіяльності органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб. Суд може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом.

З врахуванням цитованих позицій науковців щодо розмежування речових та зобов'язально-правових способів захисту, правової природи договору про розміщення реклами та його предмета, можна сформулювати наступні висновки щодо деталізації способів захисту прав сторонами договору про розміщення реклами:

– для обох сторін договору про розміщення реклами, а саме розповсюджувача реклами та рекламодавця притаманні такі зобов'язально-правові способи захисту прав як визнання правочину недійсним, примусове виконання обов'язку в натурі, зміна та припинення правовідношення, відшкодування майнової шкоди, відшкодування моральної (немайнової) шкоди та інші зобов'язально-правові способи захисту прав;

– розповсюджувачу реклами притаманні речово-правові способи захисту прав від порушень з боку будь-якої третьої особи, пов'язанні з володінням ним відповідним рекламоносієм, а саме: виндикаційний позов, негативний позов, петиторний позов (про визнання прав), позов про виключення майна з опису та арешту та позов про відшкодування шкоди, завданої будь-якою третьою особою;

– оскільки рекламодавець (замовник розміщення реклами) не набуває речових прав на рекламоносій, він позбавлений речово-правових способів захисту прав від порушень як з боку третіх осіб, так і з боку розповсюджувача реклами. Своє право він може захищати виключно у правовідносинах із іншою стороною в межах укладеного між ними договору.

Література:

1. Кот О. Спеціальні способи захисту суб'єктивних цивільних прав / Право України, 2017. № 1. С. 99.
2. Дзера І.О. Цивільно-правові засоби захисту права власності в Україні / К.: Юрінком Інтер, 2002. 126 с.
3. Борисова В.І., Баранова Л.М., Домашенко М.В. та ін. Цивільне право. 1 том: підруч. / за ред. В.І. Борисової, І.В. Спасиво-Фатєєвої, В.Л. Яроцького. Х.: Право, 2014. С. 51.
4. Делєдівка С.Г. Договір про розміщення реклами як особливий вид зобов'язань з надання послуг. Порівняльно-аналітичне право, 2017. № 3. URL: <http://www.pap.in.ua/index.php/arhiv/-vidannja/90>.
5. Цивільний кодекс України: Закон України від 13.03.2003р / Офіційний вісник України, 2003. № 11 (28.03.2003). ст. 461.